

siriri.org

informační bulletin

2/2010

SIRIRI podpořily známé osobnosti!

Nezisková organizace SIRIRI si svou rozvojovou a humanitární pomocí získala uznání osobností jako je biskup Václav Malý, ekonom Tomáš Sedláček, profesor Jan Sokol nebo bývalý český velvyslanec ve Francii Pavel Fischer.

V průběhu října a listopadu 2010 se SIRIRI rozhodla oslovit několik svých příznivců z řad známých osobností s prosbou, aby jí podporu vyjádřili veřejně.

Jedná se o **Pavla Fischera**, bývalého velvyslance ČR ve Francii, biskupa **Václava Malého**, ekonoma **Tomáše Sedláčka** a v neposlední řadě také zakladatele a bývalého děkana Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy, filosofa **Jana Sokola**. Na podporu SIRIRI napsal každý z oslovených krátký text – můžete si jej přečíst na straně 2 tohoto Bulletinu.

Ředitel organizace Jan Böhm je podporou

nadšen: „Jednou z klíčových hodnot SIRIRI je důvěra veřejnosti. Pečujeme o ní skrze transparentní přístup k práci, prostřednictvím každoročních účetních auditů, pomocí otevřené komunikace. Ti, kdo nám vyjádřili podporu, jsou lidé moudří a kritičtí. Věřím, že jejich podpora bude dalším potvrzením důvěryhodnosti toho, jak SIRIRI pomáhá ve Středoafričské republice.“

Pokračování na str. 2

Cesta do nemocného srdce Afriky

Začátkem roku 2006 založili moji rodiče spolu s karmelitány P. Anastasiem a P. Petrem Glogarem, doktorem Marcelem Drlíkem a italským přítelem Michele Rinnou společnost SIRIRI. Tehdy jsem ještě netušil, jak hluboko se zapíše Středoafričská republika do mého života. Dnes už SIRIRI funguje čtyři roky a na činnosti organizace se podílí na dvacet lidí. Týmu dobrovolníků se od založení podařilo ve veřejných sbírkách shromáždit přes 200 000 Euro na pomoc lidem ve Středoafričské republice.

Základním kamenem jinak nenáboženské nevládní organizace je to, že úzce spolupracuje s karmelitánskými misionáři. V rámci udržování tohoto vztahu jsem měl v září 2010 možnost navštívit Středoafričskou republiku i já.

Ve středu 22. září brzy ráno nasedáme na spoj Air France z Prahy do Paříže. „My“, to znamená ještě s mojí sestrou Terezií. Na rozdíl ode mě neletí do Afriky poprvé – v roce 2008/09 strávila deset měsíců na misi v Bozoum. Učila v karmelitánské škole, podílela se na chodu centra pro sirotky, které mimochodem funguje z darů SIRIRI.

Když po bezmála dvanácti hodinách našeho cestování začne letadlo klesat k letišti v Bangui, čeká mě první překvapení. Zatímco v Evropě jsou při přistání z okénka vidět domy, silnice, železnice, dálnice, pole a louky; tady je široko daleko vidět jen les. Krásná, živá zeleň. Když nás náš průvodce Youssouf veze z letiště, napadá mě: „Byla by to krásná země na dovolenou!“ První dojem mě ale opustí, když nás

nedlouho po příjezdu zastavuje vojenská kontrola.

Je mi jasné, že v zemi, která je na první pohled překrásná, nefunguje vše, jak má. Vzpomínám si, jak v Česku ukazujeme „nemocné srdce Afriky“. Voják chce evidentně úplatek a nebyť Youssoufa, těžko bychom vyvázli bez potíží.

Druhý den jedeme do města Baoro. Na zdejší misi nás srdečně vítá věčně rozesmátý otec Norberto. Po

téměř celodenním cestování je setkání s ním opravdovou radostí. Další den nám jde ukázat zdravotní centrum, jehož provoz SIRIRI financuje. Je úžasné vidět dílo, které tu misionáři léta budují. Mám radost za všechny ty, kdo v Česku tuto práci podporují.

Času není nazbyt, tak už odpoledne zase Youssouf volá „jedeme“ (česky a skoro bez afrického přízvuku). Vyrážíme směr Bozoum.

Zde Terezie strávila jeden školní rok. V Bozoum je nyní i český dobrovolník Pavel Škopek. Setkání s ním je úžasné. Přijel měsíc před námi. Celý večer prodebatujeme, do pokoje se dostanu až dlouho po „večeře“ – vypnutí generátoru napájecího osvětlení misie. V Africe je v noci doopravdy tma.

Pokračování na str. 3

Pavel Fischer

mimořádný a zplnomocněný velvyslanec
ve Francii v letech 2003–2010

SIRIRI jsem lépe poznal celkem nedávno. Spolu s organizátory sběru brýlí pro lidi ve střední Africe jsme přemýšleli, jak co možná nejrychleji dostat balíky sebraných a vyčištěných brýlíček k jejich uživatelům. Francie, země s tradičně silnou vazbou ke Středoafričské republice, se nabízel jako přirozeně zázemí k takovému kroku.

Najít firmu či partnera, který by pomohl s dopravou, se zdálo být právě ve Francii na dosah ruky. Toto zadání se ukázalo, že není tak snadné, jak by se na počátku mohlo zdát. Ale nakonec se ho týmu naší ambasády podařilo splnit.

Dnes mi z této zkušenosti vyplývá trojí. Zprv jsem zaznamenal, že při jednáních naší partneri pohlíželi na Českou republiku jako na zemi, jejímž občanům není lhostejné, co se děje na jiných kontinentech. Za druhé že nadšení, s nímž děti v českých školách pomáhaly s projektem, může být nakažlivé a že mu dobře rozuměli i tam. A nakonec, že Siriri vlastně pomáhá stavět mosty i mezi lidmi, kteří by se jinak nikdy nepoznali.

Siriri jsem poznal nedávno. Na tu zkušenost jen tak nezapomenu. Projekt Brýle pro Afriku totiž přispěl k dobrému jménu České republiky v zahraničí.

Na naší planetě se bohužel nachází ještě mnoho přezíraných území. Jedním ze států, o němž skoro nic nevíme, je Středoafričská republika, bývalá francouzská kolonie. Patří k nejhudším zemím na světě. Polovina obyvatel je negramotná. Zdravotní péče zdaleka neodpovídá akutním potřebám. Těší mě, že se mezi námi najdou lidé, jimž není lhostejný úděl tamních obyvatel. Založili neziskovou organizaci SIRIRI, která už několik let podporuje tamní školství, zdravotnictví a zemědělství. Tito nezištní dobrovolníci pomohli např. vybudovat centrum pro sirotky a přispívají na jeho provoz. Financují provoz ambulance a studia dvou mla-

dých mediků. Pomoc je cílená a žádný finanční obnos nepřijde nazmar ani se neztratí v kapsách nepoctivých jedinců. Už 40 let působí v této zapomenuté zemi misie bosých karmelitánů, která je spolehlivým partnerem našich dobrovolníků. Pokládám činnost i způsob pomoci SIRIRI za chvályhodnou iniciativu, která si zaslouží nejen větší pozornost, ale především morální i materiální podporu. Je nepatetickou solidaritou s nejpotebnejšími, která činí náš svět lidštějším.

Václav Malý

biskup

Prof. Jan Sokol

filosof

Účinný zájem o chudé - politicky korektně řečeno „rozvojové“ - země je nesmírně důležitá součást občanské dospělosti naší doby. Vyjadřuje totiž uznání té „globální“ vzájemné závislosti, která tuto dobu charakterizuje, významně se podílí na našem bohatství a zároveň skrývá zatím spíš přehlížená rizika. Pro „cílové“ země – zejména v Africe – přináší přímou, i když drobnou pomoc. Ještě významnější je i pro ně sám zájem, lidská účast, která jde napříč „zájmům“ ekonomickým. Ze všeho nejdůležitější je ovšem zkušenost lidské bída: teprve na jejím pozadí můžeme my, rozmazlení Evropané vyrůstat z infantilního soustředění na sebe samy, přiměřeněji hodnotit naše vlastní „problémy“ a orientovat se

v té podivuhodné a jedinečné době, v níž žijeme.

Dospělost přece neznamená jen prosazování vlastních svobod a nároků, ale začíná teprve tam, kde se člověk začne hlásit i ke své odpovědnosti. Oficiální „rozvojová pomoc“, kterou bohaté státy tak opatrně poskytují těm chudším a chudým, by neměla velký význam, kdyby ji nedoprovázel tento lidský zájem poznávat a pomáhat. To není jen nějaká chmurná starost a povinnost, nýbrž také velká příležitost pro každého, kdo se do takové činnosti pustí. Jak už kdysi napsal A. Gide, „štěstí nepochází ze svobody, ale z přijetí úkolu“.

Pomoc obyvatelům nejméně rozvinutých zemí je odpovědností bohatších států. Dvacet let po revoluci je třeba si uvědomit, že Česká republika mezi bohatou částí planety patří. Jsem rád za všechny, kdo si to uvědomili. Jsem rád za organizace, které se snaží co nejefektivněji přispět k rozvoji chudých zemí. SIRIRI, která pracuje ve Středoafričské republice, k takovým organizacím rozhodně patří.

Líbí se mi, že spolupracuje s partnerskou organizací na místě a dokáže tedy odpovídat na skutečné potřeby. Není jako superhrdina, který se snese z nebes, vyřeší jeden problém a zase zmizí. Hrdinství SIRIRI spočívá ve vytrvalosti a dlouhodobém, promyšleném přístupu. Držím vám palce a máte můj respekt a moji podporu.

Tomáš Sedláček

ekonom

Marcel Drlík:

Nejdůležitější je vzdělání a know-how

Rozhovor s jedním ze šesti zakladatelů SIRIRI o jeho práci lékaře-dobrovolníka ve Středoafrické republice, o tom, co ho motivovalo k založení organizace a o skutečných potřebách Středoafričanů. Rozhovor vyšel ve zkrácené podobě také v Katolickém týdeníku č. 40, přinášíme vám jeho kompletní verzi.

Před čtyřmi lety jste spolu s několika dalšími lidmi založil neziskovou organizaci SIRIRI o.p.s., která pomáhá ve Středoafrické republice. Co tomu předcházelo?

Já jsem těsně po studii koketoval s myšlenkou vyjet pracovat do Afriky. Dostal jsem kontakt na otce Anastasia z řádu bosých karmelitánů. Tento řád má dnes už čtyřicet let misii ve Středoafrické republice (SAR). Karmelitáni si byli vědomi potřeby vylepšení úrovně zdravotnictví v Africe, měli situaci zmapovanou, ale neměli prostředky a lidi, kteří by se tomu věnovali. To byl jeden z důvodů, proč jsem se spojil s otcem Anastasiem, který mi tuto cestu umožnil. V té době ve Středoafrické Bozoum nebyl trvale žádný doktor, ačkoli to bylo až zoufale potřeba. A on s tím chtěl něco udělat. Já jsem pro něj tedy byl taková příležitost a on byl zase příležitostí pro mě. Takže za stravu a ubytování jsem tam jel na rok. Později jsem se tam ještě několikrát vrátil, ale potom jsem už zakládal rodinu, takže na cesty mi nezbyval čas. Chtěl jsem ale i nadále nějakým způsobem v pomoci pokračovat, a tak jsem se rozhodl jít tímto směrem a s otcem Anastasiem a několika dalšími přáteli založit SIRIRI.

Co vedlo k myšlence založit neziskovou organizaci vás? Kde byl hlavní impuls?

K rozhodnutí založit takovou organizaci mě vedl fakt, že kvůli politickému převratu v roce 2003 ekonomická i politická úroveň SAR klesala. Po převratu se tato země stala téměř zapomenutou zemí a mně připadalo, že by se informace o ní měly dostat do povědomí veřejnosti, aby se znovu mohla začít nějakým způsobem rozvíjet. Pro ilustraci – během převratu jsem byl ve Francii. Středoafrická republika je bývalá francouzská kolonie, takže mezi těmito dvěma zeměmi je největší vazba. I ve Francii jsem ale tenkrát v novinách našel sotva pár řádek. Středoafrická republika je jedna z deseti nejchudších zemí na světě, je ale naprosto zapomenutá. Proto jsem se snažil rozvíjet pomoc odsud z Čech.

Jak se to stalo, že je Středoafrická republika zapomenutá?

Protože tato země není pro bohatý svět zajímavá. Nemá nerostné suroviny, neobrací se k ní pozornost

těžských ani jiných firem, politiků ani dalších. Země patří k takzvaným dárcovským sirotkům. Ve spoustě dalších zemí už plně fungují organizace, které se snaží nějakým způsobem pomáhat nebo je o ně veřejný zájem kvůli cestovnímu ruchu či nerostným surovinám. Středoafrická republika stojí mimo toto dění, a také proto se potýká s obrovskou chudobou.

Co potřebuje dárcovský sirotek?

Ta země, ačkoli o ní není velký zájem, je stále ve hře – je na Zemi, stojí mezi známými státy. Proto se potřebuje orientovat v tom, co se děje, co je aktuální, aby přežila v současném světě, aby si ji ti jestřábi okolo nerozebrali a nezneužívali. Tyto země fungují tak, jako u nás – je tam vláda, je tam zdravotnictví, je tam školství. Ale už základní životní potřeby jako je jídlo, pití, bezpečí a spravedlnost často nejsou dostupné. Aby vůbec mohli rozvíjet školství, zdravotnictví a jiné složky, potřebují se dostat za hranici těchto základních potřeb.

Jak se tedy dá ve Středoafrické republice rozvíjet zdravotnictví?

Já jsem v Africe strávil celkem jeden a čtvrt roku. Jako doktor jsem tam pracoval ve třech státních nemocnicích. V nemocnici, kde jsem pracoval, nedostával personál od státu pravidelný plat. Každý zdravotní bratr (v Africe tuto práci dělají většinou muži) musel po práci v nemocnici ještě na pole, aby se užíval. Uvědomoval jsem si, že kdyby fungovala ještě nějaká menší nemocnice, kterou by nevládní stát, ale církev nebo nějaká nezisková organizace, tak by se tam i s málo prostředky dalo udělat mnoho.

Proto jste se s organizací SIRIRI podíleli na znovuzprovoznění Zdravotního centra v městečku Baoro?

Ano. Měli jsme v plánu postavit tam nemocnici, kde se dají provádět větší zákroky než pouhá vyšetření, ale bohužel nám plány zhatila politická situace. Nakonec se nám podařilo se sbírek SIRIRI obnovit provoz zdravotního centra v Baoru. Coby dobrovolníci tam teď pracují dva italská lékaři a s nimi jsou tam tři místní obyvatelé, kteří dostávají pravidelný plat.

Není v současné době někdo, kdo by se mohl ujmout provozu centra či výstavby nemocnice?

Je důležité, že přímo na místě jsou lidé, kteří mají přehled o tom, jak to tam funguje. Je neefektivní řídit projekty z Prahy pomocí mailu nebo výjezdů. Naše silná stránka je spolupráce s místními karmelitány. SIRIRI chce ale pomáhat lidem stavět se na vlastní nohy. Proto je ještě lepší najít někoho schopného z místních, aby s námi dlouhodobě spolupracoval.

Lékaře?

V Africe je velmi vzácné, aby se někomu podařilo vystudovat medicínu, jelikož většina lidí nemá vůbec žádné prostředky. Počet doktorů v SAR je strašně nízký, zhruba jeden na 19 000 obyvatel, a je potřeba je nějakým způsobem podpořit.

Otec Stefano našel v Bangui dva místní mediky, kteří mají naději dostudovat, jsou slušní a chytří, jenže bohužel jim ty prostředky chybí. A tak jsme se rozhodli je podpořit a posíláme jim ze sbírek SIRIRI stipendium na studia. Zároveň, pokud se nám podaří, aby zdárně dostudovali, mohou pak v Baoru převzít chod zdravotního centra či se snažit realizovat zmíněný projekt místní nemocnice.

Myslíte, že se jim to může podařit?

To, co místní lidé potřebují, jsou hlavně znalosti. Oni potřebují mít naše znalosti, aby věděli, jak to chodí. Vzdělání a know-how je nejdůležitější. Proto i člověk, který jede do Afriky, by tam měl jet s tím, že tam místní obyvatele něco naučí. Je jedno, zda to bude opravný motorů, pěstování plodin, jak učit ve škole, jak léčit. Prioritou je to, aby si dokázali pomoci oni sami, bez naší pomoci. Zkrátka aby pomoc SIRIRI už pro ně nebyla potřebná.

Zuzana Vízková

Cesta do nemocného srdce Afriky

Dokončení ze str. 1:

Vrcholem naší cesty je neděle. Máme možnost účastnit se slavnostní poutní mše, na kterou přijíždí z vedlejšího městečka polský kněz Mirek. Africká mše je neuvěřitelná a těžko popsatelný zážitek. Když na začátku natáčím video, třese se mi dojetím ruka.

Opoledne vidím, že úloha misie dalece přesahuje náboženskou roli. V rámci poutě probíhají závody v běhu, basketbalový a fotbalový zápas, soutěž

kadeřníků, skákání v pytlí a další disciplíny. Celé město je na nohou, nebo to tak alespoň vypadá. Díky misii se toho v Bozoum děje opravdu hodně. Ještě se tu stihneme účastnit zahájení školního roku, prohlédnout stacionář, nemocnici a už zas Youssouf volá "jedeme!".

Poslední zastávka našeho Afrického putování je na misii v Bangui. Zde se setkáváme s otcem Stefanem a s dvěma mediky, jejichž studium SIRIRI podporuje.

Když další den brzy ráno sedím v letadle, vím, že mi už není pomoci. Jako všichni přede mnou jsem i já dostal "mal d'Afrique". Tenhle krásný kout světa si mě opravdu získal. Přál bych zdejším lidem, aby mohli žít v důstojnějších životních podmínkách. Těším se z toho, že se to teď nám, týmu SIRIRI, bude dělat s o něco větší chutí.

Jan Böhm

(Článek byl otištěn v časopise "Misionářské přátelství")

SIRIRI tiskne na „biotrička“

Od listopadu spolupracujeme v projektu Ruku v ruce s firmou, která vyrábí trička ekologickým způsobem. Prodej triček s potisky, z jejichž ceny jde polovina na pomoc Africe, je jednou z významných aktivit SIRIRI.

V rámci svého projektu s názvem Ruku v ruce zajišťuje organizace SIRIRI prodej triček s potisky od známých umělců Jiřího Franty a Davida Böhma. Nyní se členové organizace rozhodli využívat k tomu ekologicky vyráběná trička vyráběná společností OP TIGER. Tato spolupráce začala na konci listopadu.

Biotrička jsou vyráběna s nízkou uhlíkovou stopou. Zatímco výrobou běžného trička se do atmosféry vypustí kolem 6 kg skleníkových plynů, u biotrička je to díky využití obnovitelných zdrojů při výrobě

asi jen 600 g. Materiál použitý na Biotrička je 100% biobavlna, která byla vypěstována v podmínkách ekologického zemědělství.

„Myslím, že stejně tak jako je prospěšné i nutné pokoušet se pomoci v zemích jako je Středoafriická republika, je potřeba sledovat i naše vlastní, „evropské“ pracovní standardy a zamyslet se nad tím, do jaké míry ovlivňují kvalitu našeho života. V tom vidím podobnost přístupu SIRIRI i OP TIGER a také šanci se vzájemně inspirovat,“ říká Anna Škopková, konzultantka firmy OP TIGER, která je novým partnerem SIRIRI v cestě za pomocí Středoafriické republiky. Tričko SIRIRI je ideální vánoční dárek – koupit jej můžete na rukuvruci.siriri.org.

Zuzana Vízková

Z blogů Pavla Škopka:

Středoafriická realita

Dobrovolník SIRIRI Pavel Škopek odjel 1. září na půl roku do Středoafriické republiky. Působí na misi v městě Bozoum, kde SIRIRI podporuje denní centrum pro sirotky (stacionář), zahajuje podporu školy a v minulosti věnovala místní nemocnici ultrazvuk. Blog Pavla Škopka o jeho životě v srdci Afriky se pravidelně objevuje na stránkách www.siriri.org, výběr přinášíme také zde. Pro zachování autenticity ponecháváme Pavlovy zápisky zcela bez úprav.

21. listopadu – Neděle

Dopoledne byla nádherná mše kousek za městem na kopci, je tam socha Krista a malý oltář. Potom super oběd, je tu padre Davide z Itálie a dva chlapi s ním, jsou moc fajn. Odpoledne jsme šli na tržiště a limonádu. Večer, když jsem zaléval zahradu, přišel o. Mesmin, ať připravím na večeri, že musí do nemocnice. Připravil jsem osm míst, pro nás, návštěvu a pozvali jsme sestry. Přišel pro mě hlídač, že mám jít rychle k sestřím. Doběhl jsem tam rychle, bylo mi jasné, že se děje něco zlého. Sestra Graziana mě vzala za ruku a řekla, že otec Thierry zemřel při nehodě v autě, když se vracel ze mše ve vesnici. V autě byla ještě jeho příbuzná, byla v komatu a už se probírala. Chvilí jsem seděl vedle sestry Kláry, povídal si s ní, protože jí bylo slabo. Graziana šla zařít led k vojákům. Pak jsem se vrátil na misi, musel jsem natankovat naftu šoferovi, který to objízdí a zařizuje potřebné. Vzal jsem batoh a narovnal do něj karmelitánský hábit a ručníky, donesl jsem petrolejku a naplnil ji. Když se rozezvuchel zvon, celé Bozoum ztichlo. Pak se rozezněly tam-tamy a nářek. Na stole bylo stále prostřeno pro osm osob.

27. listopadu – Sobota

Velice příjemný den. Minulý týden jsem rozdělal u sester vápno, abych vymaloval ateliér pro sirotky. Není to sice nezbytné, ale štvála mě tam ta tma. Jak se mají pořádně zalfabetizovat, když nevidí pořádně na tabuli, že? Takže dnes jsem se vydal aplikovat bílou barvu na stěny postavené z malty smíchané s hlinou. Byl to teda boj. Když jsem trošičku přitlačil, abych barvu rozetřel, zdívo se začalo drodit

a odpadávat po nebezpečně velkých kusech. Když jsem netlačil, vypadlo to jako obrázek dvouletého dítěte, což jsem rozhodně nechtěl dopustit. (na to si nemuseli zvat středoevropského experta) Nějak se to ale povedlo dotáhnout do zdárného konce. Odpoledne jsem měl sraz s většími kluky na angličtinu. Pořád jsem přemýšlel, jak to udělat, aby z toho něco měli. Oni jsou zvyklí jen opisovat z tabule a vůbec nic nepochopit, natož to použít v životě. Sestřihl jsem malé kartičky, na jednu slovo anglicky, na druhou francouzsky a sestavil tak malé pexeso. Báľ jsem se, že to jako správní pubertáci po chvíli zničí a vrátíme se zase k otrockému psaní na tabuli. Oni to ale s nadšením přijali, hráli se zaujetím, sami sebe navzájem opravovali, kontrovali ve slovníku. Až jsem se divil. Satisfakci za tento den jsou mi děti, které vycházejí ze školy a nemžourají a kluci, kteří mě z dálky zdraví: „Gut afternün! Gut džob! Jes, ví ken!“

Pavel Škopek, Jan Böhm

Bulletin SIRIRI

více informací:

www.siriri.org

www.facebook.com/siririops

Autoři fotografií: archiv SIRIRI, Wikimedia commons, archiv T. Sedláčka

Redakce: Zuzana Vízková, Jan Böhm, Pavel Škopek

Editace: Jan Böhm, Zuzana Vízková

Grafická úprava: Petr Seiner

SIRIRI funguje v roce 2010 za dotační podpory

Ministerstva zahraničních věcí ČR